

ПОНОСИМ СЕ МИЛАНОВЧАНИМА И МИЛАНОВЦЕМ

Поштовани господине Вукадиновићу,

Ваш интервју (објављен у новогодишњем броју GMPRESS-а, са насловом: “СРАМОТА МЕ ШТА СЕ РАДИ У МИЛАНОВЦУ”) свакако представља мотив да се на овај начин огласим. Међутим, чини ми се да је неопходно да то мало појасним.

Најпре, ни на крај памети ми није да Вас, као зрелог човека, убеђујем како је, у овом случају, Ваше осећање срамоте претерано, непримерено, па и неприродно. Али, ваљда Ви знате шта осећате и у то се не бих мешао. Па ипак, заиста није јасно зашто би се Ви осећали посрамљеним нечим што су учинили неки други људи који Вам нису ни род ни помози Бог – а за које кажете: *Ја скоро да немам никакве контакте са њима, нити ми они требају, нити им ја треба. Можда би ја њима мало више био потребан него они мени, али ако они не морају са мном да разговарају и да чују неке ствари које не воле да чују, онда је то тако.* Да, то је тако. Такав је овај наш вишепартијски политички систем. Пошто их народ једном изабере, они одлучују у кругу успостављене већине изабраних. Слабог су слуха чак и за оне друге изабране што су остали у мањини, за своју опозицију – а камо ли за неког споља. Да би човек ступио у реалан политички дијалог са њима – мора се квалификовати кроз изборну утакмицу. Због тога се реал-политиком, чак и на локалном нивоу, више не могу бавити отмени аматери. Не тврдим да је то добро – већ напросто да је то тако.

Међутим, моја намера није да расправљам о Вашим емотивним реакцијама, нити о томе да ли сте Ви власти потребнији него она Вама (и ко кога ту има да слуша) – већ да оспорим неке олако изречене генерализације које се тичу укупног развоја наше локалне заједнице. Јер, за разлику од интимних доживљаја и аспирација, овде смо на терену јасних чињеница. На питање: *Какав је, по Вашем мишљењу, привредни амбијент Милановца* – Ви започињете обиман одговор генерализацијом да се већ 15 година иде уназад: све је мање запослених, све их је више на бироу, а и у *Милановцу се од 1992. године све мање улаже у инфраструктуру, ако не рачунамо воду, гас и смеће, али то је нормално да један град има у 21. веку.* Не бих о (не)запослености – без обзира што је то највећи проблем који се најнепосредније негативно одражава на животне услове огромног броја људи, поготову млађе генерације – јер је то област на коју локална власт готово никако или врло посредно може да утиче.

Оспорио бих Вашу оцену да се од 1992. све мање улагало у (комуналну) инфраструктуру. У том правцу, занимљив је и индикативан Ваш отклон који се тиче изузимања система питке воде, гаса и решавања проблема смећа као нечега што се подразумева у 21. веку. Сложио бих се са Вама да се то подразумева као израз цивилизацијског нивоа – али чињеница је да ти проблеми комуналне инфраструктуре нису у Милановцу били разрешени све до деведесетих година. А да би били решени, осим тога што се ради о нечему подразумевајућем, била је, поред осталог, потребна и једна “ситница”: приличан износ новчаних средства (који је требало прикупити од грађана самодоприносом, као и од привреде и

државе, а онда их ефикасно усмерити у времену хроничне инфлације и опште оскудице). И још нешто: није Милановац међу последњим градовима Србије решио своје комуналне инфраструктурне проблеме – него међу првима. Да је то тачно, сведочи и чињеница да један Чачак (да и не говорим о највећем броју српских градова) и данас дањи нема још решено питање депоније смећа и да привремено користи милановачку депонију.

Али, то је тек део приче о улагањима у комуналну инфраструктуру у поменутом периоду. Водоводу, гасу и депонији требало би додати још и систем за пречишћавање отпадних вода, као и низ “ситница” које људима наше Општине живот значе – од више десетина километара асфалтних локалних и сеоских путева, преко успостављања мреже здравствених амбуланти на сеоском подручју по стандарду једне Швајцерске, реконструкције и опремања готово свих одељења милановачке болнице, изградње нове градске основне школе и реконструкције многих сеоских школа, оснивање Музеја Другог српског устанка, замене постојеће аналогне градске телефонске централе савременом дигиталном, реконструкције нисконапонске мреже на сеоском и градском подручју, итд. – све до модерне градске спортске хале која ће бити завршена у априлу месецу ове године. Све ове поменуте (и непоменуте) комуналне инфраструктурне “ситнице” (од којих се, нажалост, велика већина њих још не подразумева као реалност српских градова у 21. веку) коштале су само државног новца око 320 милиона долара! Када се имају у виду и други извори (самодоприноси грађана, иностране донације, средства локалног буџета, средства привреде, итд.) – у овом периоду уложено је у комуналну инфраструктуру наше општине преко 400 милиона долара или приближно 10.000 долара по становнику општине!

Мало ли је? Можемо ли бити задовољни? Да ли је то назадовање? Да ли постоји слични примери у Србији кад су у питању општине и градови величине наше општине и нашег града? Да ли смо могли више да уложимо за ту намену с обзиром на хроничну општедруштвену и економску кризу? На ова и слична питања није тешко одговорити. Свако ко је разуман и реалан зна да разлога за неко велико незадовољство развојем комуналне инфраструктуре у поменутом периоду нема. Напротив, можемо бити врло задовољни и врло поносни што Милановчани и Милановац нису изгубили читаву деценију у општем цивилизацијском развоју своје средине, што су сачували и битно унапредили инфраструктурне претпоставке привредног и сваког другог развоја.

Како смо ово остварили? Пре свега, тако што нисмо чекали да дође неко боље време, јер ово је наше време и ми другог нећемо имати. Људи – попут у Вашем интервјуу поменутог Милојка Вељовића или непоменутог Јована Томовића, односно многих других који су деловали у претходним временима – нису били тек идеал, нити мера ствари за конкретна решења у новонасталим приликама, већ пре свега личности чији нас је велики допринос у развоју наше средине обавезивао и инспирисао.

У Горњем Милановцу,
15. јануара 2008.г.

Дражимир Марушић